

[Melchior]

har ellers indgået en delvis fredsaftale om, at vi fra vor side ikke skal blive ved med at drille partiet venstre med, at det må tage standpunkter, der er 180 grader anderledes end dem, det ville tage i fjor på dette tidspunkt. Der har været masser af tilfælde, hvor venstres ordfører i forskellig sammenhæng, med hensyn til erhvervslovgivning og arbejdsmarkedslovgivning, har måttet stå her og spille maske på denne talerstol. Vi har undladt at drille og genere, fordi vi gerne vil være rimelige og fair og realistiske og sige: o.k., har man taget en ny position, så har det visse – en hel masse – nok så svære konsekvenser, og det vil vi ikke pirke i. Jeg tror, det er en stor torsk, der er trukket i land dér. Jeg skal lade være at karakterisere fiskeren.

Men fordi man måske af sin maske er hindret i et frit udsyn med øjnene, behøver man jo ikke at have elastikken så snart om ørerne, så man ikke kan høre, hvad der bliver sagt. I min tale i fredags redegjorde jeg ganske nøjagtigt for CDs position i forhold til, hvad vi sagde i fjor i oktober måned om sikkerhedsnet, som hr. Ellemann-Jensen taler om. Jeg redegjorde ganske for logikken og den saglige sammenhæng med den omstændighed, at min gruppeformand i fjor den 13. oktober – det grønne hæfte nr. 2, sp. 575 – sagde følgende om CDs holdning til regeringen – jeg citerer:

»CD bød SV-regeringen velkommen som en bred regering med et klart ja til EF og NATO. CD lovede fair play og understregede, at vi ville holde denne regering fast på ansvaret. Disse ord ville være uden mening, om CD ved afstemningen i dag . . .« – det er altså den 13. oktober 1978 – » . . . medvirker til at forhindre regeringen i at føre den finanspolitik, som regeringen finder nødvendig. CD ønsker derfor nu at sikre regeringens statsfinansielle grundlag. CDs tilsagn skaber derved den ønskede politiske stabilitet, som ikke mindst er vigtig i tiden op til overenskomstforhandlingerne.«

Citat slut, og det er ikke hugget af på et misvisende sted. Det er, hvad der blev sagt. Det er, hvad det indeholdt, og det er, hvad både ministrene og folketingsgrupperne for S og V udmærket var klar over. Der er dermed på ingen måde givet noget fribrev til at stemme for en hvilken som helst arbejdsmarkedslovgivning efter overenskomstforhandlingernes sammenbrud.

Derudover redegjorde jeg i fredags ganske udførligt for den omstændighed, at regeringen dels ikke har brug for noget sikkerhedsnet, dels meget klart – igen a la »stur, stur nummer« – har spillet med musklerne over for de partier, som den måske kunne få i tale. Man har jo ikke villet tale med os. Har vi ikke været her hver dag? Har vi ikke – jeg gjorde det så sent som for fire uger siden – henvendt os til regeringen? Den dag, vi stemte om forlængelse af pris- og avancelovgivningen, henvendte jeg mig da ikke til statsministeren og udenrigsministeren og sagde: benyt nu den frist, vi har været med til at skaffe jer, til at tale med nogle af dem, som I ved er villige til at tale med jer?

Der har ikke været så meget som en telefonopringning eller en henkastet lap af nogen art. Hr. Ellemann-Jensen skal notere sig, at når to partier med 88 mandater bliver enige om en ting og også bliver enige om, at de ikke kan flytte et eneste komma, så kan man ikke tale om stemmefiskeri, fordi der er nogle andre, der så siger: det kan vi sandelig ikke ud i enhver detalje medunderskrive og garantere.

Det burde være sivet ind. Jeg har gjort mig umage og brugt meget af min taletid, for at hr. Ellemann-Jensen ikke én gang til skal gå totalt fejl af situationen.

Det var også en fejlgang, når hr. Ellemann-Jensen siger om disse partier, der har stillet ændringsforslag med hensyn til taktregulering, at på den ene side siger de, at hele lovgivningen bliver for dyr for samfundet, og på den anden måde stiller de forslag om at gøre den endnu dyrere. For det første er det ikke en nødvendig følge af vort forslag. Det kommer jo an på lønglidningstakten. Lykkes det – som det er blevet sagt gentagne gange at intentionerne bag dette indgreb er – at holde lønglidningstakten nede, ja, så bliver taktreguleringen jo tilsvarende lav. For det andet: uanset hvad regning man vil udskrive på hinanden, så må der da være fairness i det. Jeg er ganske enig i den betragtning, som hr. Ninn-Hansen kom med – eller var det en anden konservativ ordfører, hr. Kjelgaard, der sagde dette? – at lønglidningen formodentlig vil blive 3–4 pct. Bevarer, det er et skøn.

Men uanset hvad den bliver, hvor er så begrundelsen for, at tjenestemændene for tredje gang ikke må have den samme procent-